

Arrest

nr. 83 718 van 26 juni 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 26 maart 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 februari 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 24 april 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 juni 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat L. LUYTENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 6 juni 2011 en heeft zich dezelfde dag vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 9 juni 2011 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 18 november 2011.

1.3. Op 28 februari 2012 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraakse nationaliteit te bezitten en een soennitische inwoner van Bagdad te zijn. U woonde uw hele leven in uw ouderlijk huis in de Amil-wijk te Bagdad. Enkel in de periode van het sektarisch geweld, 2006- januari 2008, verbleef u met uw familie in Syrië. Op 15 januari 2011 trouwde u op traditionele wijze met R.(...) L.(...) M.(...) a.(...)-K.(...). Sinds 2009 studeert u opnieuw, u volgt Engelse lessen aan de privé-universiteit van Al Thorath in Mansour. Daarnaast springt u bij in de apotheek van uw broer.

Op 24 april 2011 was u aan het werk in de apotheek toen er drie onbekende personen de apotheek binnenkwamen. Ze vroegen of ze later op de dag bij u thuis konden langskomen en verlieten vervolgens de apotheek. Diezelfde avond kwamen de personen naar uw huis. Ze vertelden dat ze leden van het Mehdi-leger waren en dat ze verwachtten dat u zou deelnemen aan een optocht op 26 mei 2011. Ze zeiden dat u ook aanwezig moest zijn op de trainingsdag op 29 april 2011. De leden van het Mehdi-leger zeiden dat u geen andere keus had dan instemmen. Ondanks de druk van de leden van het Mehdi-leger ging u niet naar de trainingsdag op 29 april 2011. Enkele dagen later, op 2 mei 2011, werd u op weg naar de universiteit door dezelfde personen aangesproken. Ze beledigden en bedreigden u omdat u niet naar de trainingsdag was gegaan. U voelde zich geprovoceerd en begon hen op uw beurt te beledigen. U dreigde er mee de Amerikanen op de hoogte te brengen van hun plannen. Na de schermutseling reden de personen weg en de rest van de dag vulde u met uw colleges en het werk in de apotheek. Diezelfde dag werd u in de Rabi-straat ontvoerd toen u terugkeerde van het werk. De drie onbekende personen trokken u in hun wagen en brachten u naar een onbekende plaats. Toen ze uw blinddoek afnamen zag u dat de ruimte was ingericht als folterkamer. U werd er de hele nacht vastgehouden en de personen sloegen u herhaaldelijk met waterslangen en de achterkant van hun pistolen. U werd ook geschopt. De folteringen gingen door totdat u na enkele uren zei dat u bereid was om samen te werken met het Mehdi-leger. Wat later brachten uw ontvoerders u naar huis. Ze zeiden dat ze u zouden onthoofden indien u niet met hen samenwerkte. De ontvoerders hadden uw vader gebeld toen ze u vasthiielden en uw vader had de politie op de hoogte gebracht van uw verdwijning. Toen u terug thuiskwam, bracht uw vader u naar het Yarmouk-hospitaal. Enkele uren later werd u uit het ziekenhuis ontslagen en ging u terug naar huis. Op de terugweg stopte u bij de Amerikaanse controlepost langs de Airport-straat. U vertelde aan een tolk wat er was gebeurd en u toonde uw verwondingen. U vertelde hem ook over de optocht van het Mehdi-leger en u zei hem waar de leden van het Mehdi-leger verzamelden. Nadien bracht u uw echtgenote naar haar familie in Mansour, vervolgens dook u onder bij een vriend in Baladiyat. Op 4 mei 2011 vielen de leden van het Mehdi-leger uw ouderlijk huis binnen. Ze waren er achter gekomen dat u de Amerikanen had ingelicht en wisten bijgevolg dat u niet zou deelnemen aan de optocht. Ze vernietigden de inboedel van het huis en sloegen uw ouders. Ze dreigden er nogmaals mee om u te onthoofden. Na de inval besliste u om zo snel mogelijk het land te verlaten.

Op 8 mei 2011 verliet u Bagdad en vertrok u naar Syrië. U was van plan om in Syrië te blijven, maar aangezien de veiligheidssituatie er allesbehalve stabiel was besloot u naar Europa te vertrekken. Op 23 mei 2011 verliet u Syrië en vloog u naar Turkije. U reisde vervolgens per vrachtwagen naar Europa: u vertrok op 28 mei 2011 uit Turkije en kwam op 6 juni 2011 aan in België. Nog diezelfde dag vroeg u asiel aan.

In de periode van het suikerfeest, rond eind augustus 2011, kwamen twee jonge mannen langs bij uw ouderlijk huis. Ze beweerden dat ze vrienden van u waren, vroegen uw ouders waar u was en vroegen of u nog steeds studeerde. Uw vader vermoedt dat het om leden van het Mehdi-leger ging.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten voor: identiteitskaart dd. 16/01/2008, nationaliteitsbewijs dd. 31/03/2009, studentenkaart dd. 01/09/2009, aangifte politie met betrekking tot ontvoering dd. 02/05/2011, medisch attest in verband met opgelopen verwondingen tijdens ontvoering dd. 03/05/2011.

B. Motivering

Na een grondige analyse van uw asielaanvraag heeft het Commissariaat-generaal beslist dat u niet in aanmerking komt voor de Vluchtelingenstatus, noch voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Vooreerst moet worden opgemerkt dat u niet kan overtuigen dat u moet vrezen voor vervolging omdat u weigerde om mee te stappen in een optocht van het Mehdi-leger aangezien het Commissariaat-generaal ernstige bedenkingen heeft bij de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

U verklaart dat u op 3 mei de Amerikaanse troepen op de hoogte bracht van uw ontvoering, dat u hen vertelde dat het Mehdi-leger een optocht plande en dat u de verzamelplaatsen van het Mehdi-leger aan de Amerikanen doorspeelde. De leden van het Mehdi-leger vernamen dit en vielen daags nadien het huis van uw ouders binnen (zie CGVS, p. 26-27). Na dit incident besloot u Irak te verlaten. Uw concrete vluchtaanleiding, de inval in uw ouderlijk huis, was dus een gevolg van het tippen van de Amerikanen. Bovendien vernam u dat het Amerikaanse leger op basis van uw verklaringen binnenviel bij leden van het Mehdi-leger. Het informeren van de Amerikanen had bijgevolg verreikende

consequenties voor zowel u, uw familie, als voor de leden van het Mehdi-leger. Het vormt met andere woorden één van de centrale punten van uw asielaanvraag.

U situeert de controlepost van de Amerikanen waar u de informatie zou hebben doorspeeld, langs de Airport-sstraat en vlakbij de Amil-wijk (zie CGVS, p. 6-7, 18.). Volgens u gaat het om een controlepost die de toegang tot de luchthaven controleert. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt echter dat de Amerikanen in mei 2011 geen controlepost of patrouilles meer hadden langs de weg naar de luchthaven (zie Landeninformatie, IRQ2012-002w, toegevoegd aan de blauwe map van het administratief dossier). Deze informatie heeft uiteraard bijzonder nefaste gevolgen voor de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Aangezien er geen Amerikaanse controlepost is, kan u de Amerikanen bij deze controlepost ook niet hebben geïnformeerd. Bijgevolg kan er geen geloof worden gehecht aan uw bewering dat dit resulteerde in de aanval op uw ouderlijk huis. Het is dan ook maar de vraag of de inval werkelijk plaatsvond. Bovendien blijkt uit deze informatie dat u zich moedwillig op valse verklaringen beroept om uw asielmotieven te staven. Het Commissariaat-generaal heeft dan ook ernstige bedenkingen bij de algemene geloofwaardigheid van uw verklaringen en de oprechtheid van uw asielmotieven.

Het is verder opmerkelijk dat u weinig of geen kennis heeft van de optocht van 26 mei 2011, of van de trainingsdag die er aan vooraf ging. Dat is zeer frappant, want de door u ingeroepen daden van vervolging zijn een gevolg van uw weigering om aan deze evenementen deel te nemen. Men kan dus verwachten dat u er goed op de hoogte van bent of dat u er zich op zijn minst over informeerde. Dat is echter niet het geval. U verklaart dat de demonstratie op 26 mei 2011 doorging en dat deze op televisie werd uitgezonden (zie CGVS, p. 27). Ondanks de mediabelangstelling weet u echter niet waar de demonstratie doorging en of ze probleemloos verliep (zie CGVS, p. 27). U weet evenmin hoe de trainingsdag verliep (zie CGVS, p. 22), wat zeer frappant is want u heeft verschillende kennissen en medestudenten (zie CGVS, p. 20-21) die net als u werden aangesproken door het Mehdi-leger en die wél op het voorstel ingingen (zie CGVS, p. 21). U verklaart dat u regelmatig (telefonisch) contact had met deze personen (zie CGVS, p. 21). Vreemd genoeg beweert u dat u hen sinds de aanvang van het probleem niet meer heeft gesproken (zie CGVS, p. 22) en stelt u dat u er geen belangstelling in had. Een dergelijk gebrek aan interesse kan allerm minst overtuigen dat u omwille van uw weigering aan deze demonstratie en de voorafgaande training deel te nemen, een dermate grote vrees hoefde te koesteren dat u uw land ontvluchtte en internationale bescherming aanvroeg. Temeer daar informatie gemakkelijk voorhanden was.

In het verlengde daarvan maakt het Commissariaat-generaal de bijkomende opmerking dat u niet probeerde te achterhalen wie de personen waren die u bedreigden (zie CGVS, p. 22). Nochtans werd u constant door dezelfde drie personen belaagd (zie CGVS, p. 22 & 23). Het is opmerkelijk dat u geen pogingen ondernam om hun identiteit te achterhalen en zo een beter zicht te krijgen op de situatie waarin u verzeild was geraakt. Te meer omdat niet enkel u werd bedreigd, maar ook omdat uw familie betrokken partij werd.

Bovendien is het enigszins opmerkelijk dat uw ouders nog steeds in jullie huis in de Amil wijk wonen en u geen problemen aanhaalt wanneer gevraagd wordt naar hun situatie. Na de inval in het huis van uw ouders op 4 mei 2011 deden er zich geen bijkomende gewelddadige incidenten voor. U vermeldt enkel dat er eind augustus 2011 twee jonge mannen bij uw ouders langskwamen en dat uw vader vermoedt dat ze van het Mehdi-leger waren. Verder heeft u geen enkele bijkomende indicatie dat het Mehdi-leger momenteel naar u op zoek is. Dat uw ouders geen problemen zouden kennen in de Amil wijk, is des te meer opmerkelijk gezien de situatie die u van uw wijk schetst. Volgens u zou het Mehdi leger er actief zijn en zouden soennieten er beledigd, geïntimideerd en gedeporteerd worden. Indien u door hen daadwerkelijk verantwoordelijk werd geacht voor het verklikken van het Mehdi leger in de wijk, kan men zich de vraag stellen of uw (soennietische) ouders hier wel zouden kunnen blijven. Het feit dat uw ouders hier nog wonen, en de vaststelling dat u weinig concrete aanwijzingen heeft dat het Mehdi leger daadwerkelijk op zoek is naar u, kunnen in elk geval allerm minst overtuigen dat u zich momenteel dient te beroepen op een ernstige vrees voor vervolging zoals deze werd vastgelegd in de Vluchtelingenconventie.

Uit bovenstaande dient te worden vastgesteld dat u er niet in bent geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken.

U beschikt evenmin over afdoende bewijzen om de twijfels rond de geloofwaardigheid van uw verklaringen weg te nemen of om uw ernstige vrees voor vervolging te rechtvaardigen. Behalve de aangifte bij de politie en het medisch attest betreffende uw ontvoering, heeft u geen enkel begin van bewijs van de andere incidenten. De twee documenten betreffende uw ontvoering zijn bovendien kopieën waarvan de authenticiteit niet kan worden geverifieerd. De andere door u voorgelegde documenten veranderen niets aan bovenstaande appreciatie. Uw nationaliteitsbewijs, identiteitskaart en studentenkaart doen namelijk geen uitspraak over de door u ingeroepen daden van vervolging.

Naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie, dient te worden onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet loopt en u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Bagdad in Centraal-Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in Bagdad te worden beoordeeld.

De veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad wordt continu opgevolgd. Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt enerzijds dat de veiligheidssituatie de voorbije jaren merkkelijk verbeterd is en anderzijds dat het voorkomend geweld in regel eerder gericht wordt tegen bepaalde groepen. Bij zware bomaanslagen werden vooral de Amerikaanse (tot einde 2011) en de Iraakse veiligheidstroepen en overheid geviseerd. Ook de sjiietische pelgrims en religieuze minderheden werden slachtoffer van doelgerichte aanslagen. Het doelgericht geweld tegen bepaalde individuen richtte zich op hogere profielen nl. politieke leiders, overheidsambtenaren van hoge rang, rechters en leiders van de Iraakse veiligheidsdiensten (zie bijgevoegde SRB De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak- Bagdad dd. 5 januari 2012).

De algemene veiligheidssituatie in Irak is verbeterd en de daling van het aantal burgerslachtoffers, een trend die zich vooral heel duidelijk vanaf mei 2008 aftekende, bleef doorgaan in 2009 en in 2010. In 2011 stagneerde de situatie.

De laatste Amerikaanse troepen hebben op 18 december 2011 het Iraaks grondgebied verlaten. Sinds het vertrek van deze Amerikaanse troepen werden oa. in Bagdad enkele zware aanslagen gepleegd. Deze aanslagen volgen in regel hetzelfde patroon als voorheen en zijn in regel ook eerder gericht van aard. Bij uitzondering werden enkele recente aanslagen ook willekeurig op burgers gepleegd doch dit doet geenszins afbreuk aan de actuele vaststelling dat het geweld in regel gericht wordt tegen bepaalde specifieke groepen en individuen. Actueel zijn er dan ook geen redenen om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Bagdad subsidiaire bescherming toe te kennen.

Hoewel de veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad nog steeds problematisch is, is er actueel geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Irak en meer bepaald in Bagdad dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid in Bagdad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, §2,c) van de vreemdelingenwet.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad blijkt dat er zware aanslagen worden gepleegd doch dit is geen situatie van "open combat". De veiligheidssituatie is reeds enkele jaren verbeterd en er is een afname van het geweld in de stad. Bagdad lijdt wel onder de aanslagen die in regel worden gericht tegen bepaalde risicogroepen oa. leger, politie, ambtenaren, christenen, sjiietische pelgrims en leden van de Sahwa. Er wordt echter actueel geen melding gemaakt van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheidstroepen anderzijds. Het geweld in Bagdad is niet aanhoudend en de impact ervan op het leven van de gewone Iraakse burger is eerder beperkt.

Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen (Duitsland, het Verenigd Koninkrijk, Zweden, Denemarken, Nederland) blijkt overigens dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in de stad Bagdad, vanwaar u verklaart afkomstig te zijn.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit Bagdad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Bagdad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Bovendien voert u zelf geen elementen aan die zouden wijzen op een individueel risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift uitdrukkelijk vermeldt dat hij beroep aantekent tegen de weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus en dat hij dit uitwerkt aan de hand van een aantal grieven waarin hij de motieven van de bestreden beslissing aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt en poogt te verklaren of te weerleggen. Derhalve blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker zich in deze beroept op de schending van de materiële motiveringsplicht.

Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

2.2. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat hij niet kan overtuigen dat hij moet vrezen voor vervolging omdat hij weigerde mee te stappen in een optocht van het Mehdi-leger aangezien ernstige bedenkingen kunnen worden gemaakt bij de geloofwaardigheid van zijn verklaringen. Dit besluit steunt inzonderheid op de vaststellingen en overwegingen dat (i) hij de controlepost van de Amerikanen waar hij informatie zou hebben doorspeeld situeert langs de Airportstraat en vlakbij de Amil-wijk en het volgens hem gaat om een controlepost die de toegang tot de luchthaven controleert, terwijl uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de Amerikanen in mei 2011 geen controlepost of patrouilles meer hadden langs de weg naar de luchthaven, (ii) het frappant is dat hij weinig of geen kennis heeft van de optocht van 26 mei 2011 of van de trainingsdag die er aan vooraf ging, terwijl de door hem ingeroepen daden van vervolging een gevolg zijn van zijn weigering om aan deze evenementen deel te nemen, hij ondanks de mediabelangstelling niet weet waar de demonstratie doorging en of ze probleemloos verliep en hij evenmin weet hoe de trainingsdag verliep terwijl hij nochtans verschillende kennissen en medestudenten heeft die net als hij werden aangesproken door het Mehdi-leger en die wél op het voorstel ingingen, (iii) het opmerkelijk is dat hij geen pogingen ondernam om de identiteit te achterhalen van de drie personen die hem bedreigden en zo een beter zicht te krijgen op de situatie waarin hij verzeild was geraakt, temeer omdat niet enkel hij werd bedreigd maar ook zijn familie betrokken partij werd, (iv) het bovendien enigszins opmerkelijk is dat zijn ouders nog steeds in hun huis in de Amil wijk wonen en hij geen problemen aanhaalt wanneer gevraagd wordt naar hun situatie, temeer blijkens zijn verklaringen het Mehdi-leger er actief zou zijn en soennieten er zouden beledigd, geïntimideerd en gedeporteerd worden zodat men zich de vraag kan stellen of zijn (soennitische) ouders hier wel zouden kunnen blijven indien hij door het Mehdi-leger daadwerkelijk verantwoordelijk werd geacht voor het verklikken van het Mehdi-leger in zijn wijk, (v) hij, behoudens de aangifte bij de politie en het medisch attest betreffende zijn ontvoering – overigens kopieën waarvan de authenticiteit niet kan worden geverifieerd – geen enkel begin van bewijs heeft van de andere incidenten en de door hem neergelegde identiteitskaart, nationaliteitsbewijs en studentenkaart geen uitspraak doen over de door hem ingeroepen daden van vervolging en (vi) uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat er voor burgers uit Bagdad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers uit Bagdad geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet en verzoeker bovendien geen elementen aanvoert die zouden wijzen op een individueel risico in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor zijn relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico

op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4.1. Verzoeker bevestigt dat de informatie die hij doorgaf aan de Amerikanen inderdaad verreikende gevolgen had doch hij benadrukt dat zijn problemen al eerder begonnen, toen hij persoonlijk werd geïnterviewd door leden van het Mehdi-leger. Hij is het niet eens met de wijze waarop het element van het niet aanwezig zijn van een controlepost van de Amerikanen langs de weg naar de luchthaven wordt aangegrepen om de “algemene geloofwaardigheid van zijn verklaringen en de oprechtheid van zijn asielmotieven” in het gedrang te brengen. Verzoeker stelt dat hij niet werd ondervraagd op een manier dat er op ondubbelzinnige wijze kan gesteld worden dat hij de informatie doorgaf aan een checkpoint van de Amerikanen bij de Airport-straat en hij houdt voor dat hij een patrouille informeerde die daar was om een konvooi naar de luchthaven te bewaken, hetgeen dus geen controlepost is zoals wordt begrepen in de bestreden beslissing. Voorts verwijst hij naar pagina 18 van het gehoorverslag, waar hij vertelt dat hij naar de Amerikanen ging, die een controlepost “hadden” bij de Airport-straat. Dit betekent niet noodzakelijk dat hij naar die controlepost is gegaan maar alleen dat de Amerikanen daar een post “hadden” en dat daar Amerikanen circuleerden, aldus verzoeker. Hij vervolgt dat hem op geen enkel ogenblik nadere uitleg werd gevraagd over die controlepost en/of hoe en waar hij precies de Amerikanen informeerde.

2.4.2. Verzoekers betoog overtuigt geenszins en betreft in wezen een loutere post-factum verklaring die duidelijk na reflectie tot stand is gekomen om zijn verklaringen alsnog geloofwaardig te laten schijnen doch die niet de minste steun vindt in het administratief dossier. In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt in voorliggend verzoekschrift zijn de verklaringen zoals hij deze heeft afgelegd voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen immers duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar. Zo leest de Raad in het gehoorverslag: *“– Stonden er betonmuren rond uw wijk? Ja. – Bij welke straten stonden die? Het is rond de hele wijk. De wijk is er mee omsingeld. – Maar het traject van die muren, langs welke straten loopt die? Misschien kan u het tekenen en de namen er bij schrijven. (...) Hier ligt aan de buitenkant van de muur, daar ligt de vliegveldstraat. Tegelijkertijd is de kazerne van de Amerikanen daar ook gelegen. (...) – Hoe heet de kazerne waar de Amerikanen zijn? Ik heb geen idee. – Daar zijn er nog steeds Amerikanen? Die zitten daar nog steeds. Dat is in verband met de beveiliging van de Airport straat. (...) Ik wilde de Amerikanen op de hoogte stellen van wat me overkomen is. De mishandelingen, de slaagpraktijken en wilde ik dat ze mijn wonden ook zagen. Ik ging naar de Amerikanen, die een controlepost hadden bij de Airport-straat. Ik heb hun verwittigd over de ceremoniale mars van JAM en over de ontvoering. Vervolgens keerde ik terug naar huis.”* (administratief dossier, stuk 4, p. 6-7 en p. 18-19). Uit deze verklaringen blijkt ondubbelzinnig dat verzoeker de kazerne van de Amerikanen situeert langs de Airport-straat en vlakbij de Amil-wijk, alsook dat hij op deze plaats informatie zou hebben doorgespeeld aan de Amerikanen. Nu uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier (Cedoca-antwoorddocument IRQ2012-002w van 11 januari 2012) blijkt dat de Amerikanen begin mei 2011 geen controlepost of patrouilles meer hadden op de route tussen Bagdad stad en de luchthaven, ook niet aan de Amil-wijk, en het doorspelen van informatie aan de Amerikanen een cruciaal element is in verzoekers relaas, oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden dat ernstige bedenkingen kunnen worden geplaatst bij de algemene geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen en de oprechtheid van zijn asielmotieven.

De door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gebruikte informatiebron is opgenomen in het administratief dossier. In zoverre verzoeker argumenteert dat die bron een alleenstaande bron is die nergens bevestigd wordt, dat die bron zich bovendien niet kan herinneren sedert wanneer er geen controlepost meer zou zijn en dat men de bron had moeten dubbel checken, beperkt hij zich ertoe op een algemene wijze kritiek te uiten over de correctheid van de door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gehanteerde bron, waarmee hij evenwel niet vermag de op deze bron gefundeerde juistheid van de informatie van de commissaris-generaal te weerleggen. De Raad leest overigens in hoger aangehaald Cedoca-antwoorddocument inderdaad dat de erin opgenomen informatie slechts door één persoon kon bevestigd worden maar dat gezien de aard van de functie van de contactpersoon, namelijk dienstendirecteur luchthaven Bagdad, met zekerheid kan worden gesteld dat deze persoon perfect op de hoogte moet zijn van de controleprocedures die gebeuren op de weg van Bagdad-stad naar Bagdad luchthaven.

2.5.1. Met betrekking tot de training van 29 april of de demonstratie van 26 mei, voert verzoeker aan dat het geenszins noodzakelijk of vereist is dat hij zich hieromtrent zou moeten informeren. Hij wilde zich immers aanvankelijk verhouden van die activiteiten en zich op zijn studie concentreren. Hij was wel op de hoogte van het feit dat andere jongens ook al benaderd werden. Sommigen, met wie hij nadien geen

contact meer had, gingen “onder dwang” in op het verzoek. Anderen gingen hier niet op in en werden vervolgens lastig gevallen of gedeporteerd. Verzoeker bevestigt dat hij geen contact meer heeft genomen om informatie te bekomen nadat hij zelf geviseerd werd en voert aan dat de bestreden beslissing geen oog schijnt te hebben voor het feit dat de problemen zich op een zeer korte periode hebben afgespeeld en dat hij al lang in Syrië was toen de demonstratie plaatsvond.

2.5.2. De Raad benadrukt dat van verzoeker kan worden verwacht dat hij, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielaanvraag, de feiten die de aanleiding zijn voor zijn vlucht op een coherente en geloofwaardige manier kan weergeven om het gevaar voor vervolging in zijn land van herkomst te verantwoorden, alsook dat hij al het mogelijke doet om informatie te verzamelen die zijn relaas kan ondersteunen. Dienvolgens kan redelijkerwijs worden verwacht dat hij zich zou hebben geïnformeerd over de problemen waarop hij zijn asielaanvraag baseert. Dat verzoeker heeft nagelaten dit te doen, wijst naar het oordeel van de Raad op een manifest gebrek aan interesse en doet andermaal afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van zijn voorgehouden vrees voor vervolging. De Raad benadrukt dat het louter herhalen van ongeloofwaardig bevonden verklaringen niet dienstig is en niet vermag de pertinente motieven dienaangaande van de bestreden beslissing te ontcrachten.

Dat verzoeker niets te maken wilde hebben met de activiteiten van JAM, neemt overigens niet weg dat kan worden aangenomen dat hij zich wél bekommerde om zijn vrienden, waarvan enkelen weliswaar hadden deelgenomen aan de trainingsdag doch onder dwang. Aangezien deze vrienden, tevens soennieten, op dezelfde manier als verzoeker werden verplicht om deel te nemen aan de activiteiten van JAM en hij hen vaak zag of met hen belde (administratief dossier, stuk 4, p. 20-21), acht de Raad het niet plausibel en ongeloofwaardig dat verzoeker niet meer met hen zou hebben gesproken over het verloop van de trainingsdag op 29 april 2011.

Wat betreft de optocht op 26 mei 2011, benadrukt de Raad dat het gegeven dat verzoeker zich op dat ogenblik reeds in Syrië zou bevonden hebben, niet belet dat hij hieromtrent informatie zou kunnen meedelen. Uit verzoekers verklaringen blijkt immers dat de demonstratie werd uitgezonden op televisie. De Raad acht het in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen overigens merkwaardig dat verzoeker enerzijds wel weet te vertellen dat de demonstratie is doorgegaan en op televisie werd uitgezonden, doch hij anderzijds stelt niet te weten waar de demonstratie doorging en of ze probleemloos is verlopen. Verzoekers bewering dat hij het niet opvolgde omdat hij in het buitenland was en hij er geen televisie keek (administratief dossier, stuk 4, p. 27-28), kan in dit verband niet overtuigen en biedt geen afdoende verklaring voor zijn gebrek aan kennis en zijn gebrek aan initiatief om informatie te verzamelen, welke blijkens zijn verklaringen nochtans gemakkelijk te bekomen was.

2.6. Eenzelfde gebrek aan interesse in hoofde van verzoeker kan worden vastgesteld met betrekking tot de identiteit van zijn belagers. De uitleg in het verzoekschrift dat alles zeer snel verliep, dat het achterhalen van de identiteit van zijn belagers niet de eerste prioriteit was en dat hij aan hun uitzicht wist waar ze voor stonden zonder dat hij noodzakelijk hun precieze identiteit moest kennen, kan bezwaarlijk ernstig worden genomen. Uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij op 24 april 2011 werd benaderd door drie onbekenden die zich voorstelden als leden van JAM. Zij verplichtten verzoeker deel te nemen aan een trainingsdag op 29 april en een optocht op 26 mei. Nadat hij niet op de trainingsdag was verschenen, zou verzoeker op 2 mei 2011 door dezelfde drie personen zijn bedreigd, waarna hij door hen zou zijn ontvoerd en mishandeld. Aangezien verzoeker op de hoogte was van het feit dat verschillende van zijn kennissen en medestudenten op dezelfde manier werden benaderd door leden van JAM en dat diegenen die weigerden om mee te werken werden gezocht en geviseerd (administratief dossier, stuk 4, p. 18 en p. 21) kan worden aangenomen dat hij hierover met zijn vrienden/medestudenten heeft gesproken zodat het ongeloofwaardig is dat hij hen niet tevens heeft gevraagd of zij al dan niet op de hoogte waren van de identiteit van hun belagers. Uit verzoekers verklaringen blijkt verder dat hij op geen enkele andere wijze navraag heeft gedaan om hun identiteit te achterhalen (administratief dossier, stuk 4, p. 22), hetgeen onbegrijpelijk is. Nog vreemder acht de Raad verzoekers gedrag waar hij, nadat hij op 2 mei in niet mis te verstane bewoordingen zou zijn bedreigd, gewoon zijn dag verder zet, naar het college en vervolgens naar zijn werk ging, alsof er niets gebeurd was omdat hij “(...) *het niet (had) voorgesteld dat het zo erg zou aflopen*” (administratief dossier, stuk 4, p. 23). Dit klemmt des te meer daar verzoeker, zoals hoger reeds gesteld, wist dat de mensen die weigerden mee te werken door JAM werden gezocht en geviseerd en de meesten onder hen vluchtten of verhuisden (administratief dossier, stuk 4, p. 21). Verzoekers laconieke houding doet naar het oordeel van de Raad dan ook verder afbreuk aan zijn algehele geloofwaardigheid. Daarnaast wordt erop gewezen dat de vlucht uit het land van herkomst dermate fundamenteel en ingrijpend is, dat van de

asielzoeker dan ook kan worden verwacht dat hij op de hoogte is van de belangrijkste elementen van zijn vrees voor vervolging alvorens hij het land van herkomst ontvlucht.

2.7. Verzoekers geloofwaardigheid wordt finaal onderuit gehaald door zijn bewering dat zijn ouders nog steeds in de blikkens zijn verklaringen door het Mehdi-leger gecontroleerde wijk wonen en zij na het incident van 4 mei 2011 geen problemen meer hebben ondervonden en zij niets meer hebben gehoord van de personen die hem bedreigden (administratief dossier, stuk 4, p. 7-9). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt in dit verband terecht als volgt: *"(...) Dat uw ouders geen problemen zouden kennen in de Amil wijk, is des te meer opmerkelijk gezien de situatie die u van uw wijk schetst. Volgens u zou het Mehdi leger er actief zijn en zouden soennieten er beledigd, geïntimideerd en gedeporteerd worden. Indien u door hen daadwerkelijk verantwoordelijk werd geacht voor het verklikken van het Mehdi leger in de wijk, kan men zich de vraag stellen of uw (soennietische) ouders hier wel zouden kunnen blijven. Het feit dat uw ouders hier nog wonen, en de vaststelling dat u weinig concrete aanwijzingen heeft dat het Mehdi leger daadwerkelijk op zoek is naar u, kunnen in elk geval allerminst overtuigen dat u zich momenteel dient te beroepen op een ernstige vrees voor vervolging zoals deze werd vastgelegd in de Vluchtelingenconventie."* Dat zijn ouders gepensioneerd en oud zijn wijzigt niets aan deze vaststellingen en overwegingen. Verzoekers stelling in het verzoekschrift als zouden zijn ouders niet meer persoonlijk geïnterviewd worden omdat zij gepensioneerd en oud zijn, valt overigens niet te rijmen met zijn verklaringen tijdens het gehoor, waar hij stelde *"(...) Ze zijn langsgeweest en hadden hun belaagd. – Wanneer was dat? Op 4 mei 2011 in de middag. Ze hadden mijn familie geslagen en belaagd. Ze lieten weten dat als ze me te pakken krijgen dat ze mijn hoofd met een mes zouden afsnijden voor de deur van het huis. (...) – En op 4 mei vielen ze het huis van uw ouders binnen. Dat klopt. (...) – Wat is er dan gebeurd? Ze hadden niet eens aangebeld. Ze braken de deur af en liepen het huis zonder pardon binnen. Ze vernietigden de inboedel, ze sloegen mijn ouders en ze belaagden hun. Ze vroegen naar mij, mijn vader zei dat ik er niet was en wist niet waar ik op dat moment was. Ze lieten hem weten dat ze mij nu of later zouden vinden. In dat geval zouden ze mijn kop afsnijden."* (administratief dossier, stuk 4, p. 8 en p. 26). Een dergelijk gedrag getuigt allerminst van respect voor de ouderen.

2.8. Zoals terecht wordt gesteld in de bestreden beslissing, doen de door verzoeker neergelegde identiteitskaart, nationaliteitsbewijs en studentenkaart geen uitspraak over de door hem ingeroepen daden van vervolging. Ook de aangifte bij de politie en het medisch attest, door verzoeker bijgebracht ter staving van zijn ontvoering, vermogen niet bovenstaande vaststellingen in een ander daglicht te plaatsen. Daargelaten het feit dat de stukken in kwestie slechts kopieën betreffen waaraan geen bewijswaarde kan worden toegekend aangezien kopieën geen enkele waarborg bieden inzake authenticiteit, benadrukt de Raad dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is zoals blijkt uit wat voorafgaat. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaas te herstellen.

2.9. Volledigheidshalve wijst de Raad erop dat bij het onderzoek naar de eerbiediging van de motiveringsplicht rekening dient te worden gehouden met het geheel van de motivering en niet met de diverse onderdelen van de motivering op zich, aangezien één onderdeel misschien niet voldoende draagkrachtig is om de beslissing te dragen maar dit wel is in samenhang met de andere motieven. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing aangehaalde foutieve, vage, onduidelijke en ongeloofwaardige verklaringen en het gebrek aan enig overtuigend begin van bewijs van de aangehaalde vervolgingsfeiten die de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hebben doen besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het door verzoeker opgediste relaas. Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.10. Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. In zoverre verzoeker zich voor zijn verzoek tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus beroept op de elementen die aan de grondslag liggen van zijn asielaas, met name de door hem beweerde problemen met leden van JAM, herhaalt de Raad dat werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van dit feitenrelaas. Bijgevolg kan verzoeker zich niet langer baseren op de elementen die aan de basis van zijn relaas liggen om aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op

ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet.

Immers, artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Irak, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen oordeelt op basis van de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier (Subject Related Briefing "Irak" - "*De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak - Bagdad*", laatst bijgewerkt op 5 januari 2012), die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, dat er voor burgers uit Bagdad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers uit Bagdad geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Met het louter betwisten van deze inschatting van de veiligheidssituatie in Bagdad en de stelling dat het geweld weer toeneemt, brengt verzoeker geen concrete informatie bij waaruit kan blijken dat de uitgebreide informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Dienvolgens wordt bovenstaande analyse door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

In acht genomen wat voorafgaat, toont verzoeker niet aan dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

Het enig middel is ongegrond. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig juni tweeduizend en twaalf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS